

Comentariul poeziei Noaptea de decembrie scrisa de Alexandru Macedonski- a doua parte

Noaptea de decembrie, scrisa in 1901 si publicata in volumul Flori sacre (1912), face parte din ciclul "Noptilor", inspirat de Noptile lui Alfred de Musse. Dar, pe cand marele romantic francez a scris numai patru "Nopti", dedicate lunilor mai, august, octombrie si decembrie, cea de a cincea "Noapte", dedicata lunii iunie, ramanand neterminata Macedonski a dedicat cate o "Noapte" fiecarei luni a anului.

Numele marelui romantic francez este chiar invocat de Macedonski, ca si unii eroi musetieni si byronieni. Sugestia de a scrie "Nopti" ii va fi venit lui Macedonski si de la preromanticul englez Young, cu ale sale Nopti ale cugetarii. In orice caz. Noptile lui Macedonski poarta pecetea unui romantism de tip mussetian si byronian, patetic, retoric si grandilocvent. Noptile macedonskiene pot fi considerate ca un pandant, ca o replica la Scrisorile eminesciene. La ambii poeti, procedeele satirei necrutatoare la adresa societatii contemporane se impletesc cu meditatie lirica si filosofica grava. Dar, pe cand Eminescu este fundamental pesimist, ridicandu-se la un soi de melancolie, senina si rece, la un fel de "ataraxie" stoica Macedonski ramane, funciar, optimist si face figura unui revoltat activ, care nu-si pierde, niciodata entuziasmul, speranta, increderea in triumful binelui si in forta tamaduitoare a poeziei.

Intre Noaptea de decembrie si Luceafarul eminescian exista numeroase sinonimii si corespondente. Ambele capodopere isi au punctul de plecare in creatia populara. Asa cum Eminescu s-a inspirat, in Luceafarul, din basmul popular romanesc. Fata in gradina de aur, macedonski valorifica in Noaptea de decembrie, o legenda orientala prelucrata sub forma unui poem in proza intitulat Meka si Meka, publicat in anul 1890, in ziarul "Romanul". Legenda orientala este o parabola cu un profund talc moral. Un print arab, Ali-ben-Mahomet-ben Hassan, primeste de la tatal sau sfatul de a nu se abate, niciodata in viata de la calea cea dreapta. Aceasta povata cu valoare testamentara mostenita odata cu o imensa avere, printul hotaraste sa o respecte cu sfintenie.